

Nr 7.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående fortsatt tillämpning av lagen den 28 april 1926 om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län; given Stockholms slott den 23 december 1931.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående fortsatt tillämpning av lagen den 28 april 1926 (nr 88) om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län.

GUSTAF.

N. Gärde.

Förslag

till

L a g

**angående fortsatt tillämpning av lagen den 28 april 1926 (nr 88) om
inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län.**

Härigenom förordnas, att lagen den 28 april 1926 om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län, vilken lag gäller till den 1 januari 1933, skall äga fortsatt giltighet från och med sistnämnda dag.

---

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementetsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 18 december 1931.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena friherre RAMEL, statsråden GÄRDE, HAMBIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, GYLLENSWÄRD, LARSSON, HOLMBÄCK, JEPPSSON, HANSÉN, RUNDQVIST.

Efter gemensam beredning med chefen för handelsdepartementet anför chefen för justitiedepartementet, statsrådet Gärde:

»Beträffande rätten till gruvdrift å odisponerad kronojord, det vill säga sådan kronojord, som ej innehaves under ständig besittningsrätt eller är anslagen till boställe, hava sedan år 1902 provisoriska lagbestämmelser varit gällande för de nordligaste delarna av landet. Berörda bestämmelser, vilka från början avsågo endast Norrbottens län men år 1907 utsträcktes att gälla även Västerbottens och Jämtlands län, voro ursprungligen av det innehåll, att å jord av dylik natur inmutning finge ske endast för kronans räkning. Detta inmutningsförbud, som årligen erhöll förlängd giltighet, begränsades år 1918 genom en likaledes provisorisk lag till att avse järnmalmsfyndighet. Sistnämnda lag — vari beträffande ifrågavarande kronojord därjämte upptogos en del särskilda bestämmelser angående verkan av inmutning samt om det inbördes förhållandet mellan inmutare och jordägare — ägde efter årligen skedd prolongering giltighet till den 1 maj 1926, då lagen den 28 april samma år (nr 88) trädde i kraft. Däri stadgades, att inom nyssnämnda tre län inmutning för annans än kronans räkning ej finge ske å odisponerad kronojord utan Kungl. Maj:ts för särskilt fall givna tillstånd. I förhållande till de före 1918 års lag gällande bestämmelserna innefattar alltså 1926 års lag den nyheten, att Kungl. Maj:t erhållit befogenhet att medgiva dispens från lagens tillämpning. 1926 års lag, som skulle upphöra att gälla den 1 januari 1928, såframt ej Kungl. Maj:t med riksdagen annorlunda förordnade, har genom särskilda författningar prolongerats och gäller nu till den 1 januari 1933.

Sedan i skrivelse den 4 september 1931 länsstyrelserna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län, chefen för Sveriges geologiska undersökning samt kommerskollegium anmodats att, sistnämnda ämbetsverk efter hörande av bergmästaren i norra bergmästardistriktet, till justitiedepartementet inkomma med yttrande, huruvida förordnande om fortsatt tillämpning av lagen borde meddelas, ävensom angående den tid ett dylikt förordnande eventuellt borde avse,

hava dessa yttranden numera inkommit. Jag anhåller nu få lämna redogörelse för deras innehåll.

Bergmästaren i norra bergmästardistriktet. Bergmästaren i norra bergmästardistriktet C. I. Asplund har i yttrande till kommerskollegium uttalat, att beträffande Jämtlands och Norrbottens län någon särskild lagstiftning om rätten till inmutning knappast syntes honom av behovet påkallad. I detta hänseende har Asplund huvudsakligen anfört följande:

Under tiden 1 oktober 1923—30 juni 1931 hade för kronans räkning inga mutsedlar uttagits å kronojord i Norrbottens eller Jämtlands län. I Norrbottens län hade under de två sista åren däremot å enskild jord för statens räkning uttagits sammanlagt 20 mutsedlar, därav i Mertainens malmfält för Mertainens gruvaktiebolag, vari staten ägde alla aktier, 17 inmutningar, å vilka lagts 15 utmål, avseende att bevara inmutarerätten till malmfältet å nivåer, där malmens fortsättning mot djupet fölle utanför de äldre utmålen, samt i Leveäniemi malmfält 3 inmutningar å utanför de äldre utmålen och statsgruvefältet fallande malmpartier. Av enskilda hade i detta län å kronojord inmutats under åren 1926—1928 endast 1 ny fyndighet samt under åren 1929—1931 8 nya och 3 sönade fyndigheter. Inom Jämtlands län hade efter ikraftträdandet av ifrågavarande lag icke begärts någon mutsedel av enskild å kronojord. För dessa båda län syntes det alltså vara tämligen obehövt att bibehålla några särbestämmelser eller restriktioner beträffande rätten till inmutning å kronojord. Vad Norrbottens län särskilt beträffade, kunde det vara av någon betydelse för arbetslöshetens bekämpande, särskilt inom Gällivare och Jukkasjärvi lappmarkskommuner med därinom befintliga vidsträckta, ännu mycket ofullständigt undersökta malmförande områden, om inmutningsrätten å kronojord frigjordes. Visserligen torde under en avsevärd tid framåt exporten av järnmalm bli så starkt inskränkt, att intet behov föreläge för öppnande av nya malmfält. Men detta hindrade icke, att det vore synnerligen betydelsefullt att redan under de närmaste åren söka fastställa, huruvida det låge några realiteter i form av ännu ej uppdagade större järnmalmsfyndigheter i Norrbotten bakom de stora förhoppningar i detta avseende, som man förut begagnat som argument för en alltjämt ökad malmexport.

I fråga om Västerbottens län har däremot bergmästaren Asplund framhållet, hurusom restriktionerna verkat därhän, att efter ikraftträdandet av 1926 års lag malmletningen från såväl statens som enskildas sida ensidigt inriktats på enskild mark, medan intresset för undersökningar på kronojord starkt avtagit. I denna del har Asplund anfört:

Under tiden 1 oktober 1923—30 april 1926 (A-perioden) eller alltså före lagens ikraftträdande hade inom Västerbottens län å kronojord inmutats av kronan 19 och av enskilda 142 nya fynd, medan motsvarande tal utgjort för tiden 1 maj 1926—30 november 1928 (B-perioden) respektive 28 och 19 samt för tiden 1 december 1928—30 juni 1931 (C-perioden) respektive 9 och 18. I procent av alla nya inmutningar — ommutningar av äldre fynd borde av olika skäl ej tagas med i jämförelsen — å såväl krono- som enskild jord inom länet utgjorde dessa siffror för A-perioden 41.1 % men för B-perioden endast 6.7 % och för C-perioden 12.2 %. Då före införandet av restriktionerna för malmletning å kronojord malmletningen och de gjorda nyinmutningarna å kronojord syntes hava stått i någorlunda överensstämmelse med fördelningen av de malmförande områdenas areal å kronomark och enskild mark, måste de lägre siffrorna

från B- och C-perioderna tyda på en stark avsvälning i det enskilda intresset för malmletning på kronomark. Den starkt ökade tendensen till en intensivare letning å enskild mark även från Sveriges geologiska undersöknings sida skulle också kunna härledas från restriktionernas införande, varigenom dess malmletning å kronojord med mindre risk kunde skjutas undan till framtiden. Men å andra sidan vore de vackra fynd, som Sveriges geologiska undersökning gjort å enskild jord i Kuorbevaretrakten, en tillräcklig förklaringsgrund härtill. Højningen från 6.7 % till 12.2 % under C-perioden, samtidigt som antalet nya fynd å kronojord nedgått från $28 + 19 = 47$ till $9 + 18 = 27$, kunde ej tagas som bevis för ett åter ökat intresse för kronojorden utan berodde helt enkelt därpå, att efter den intensifierade letningen på enskild jord åren 1926—1928 (562 nya fynd) denna börjat bli mera genomletad. Sålunda hade antalet nya fynd å enskild mark nedgått till 109 under C-perioden, vilket åstadkommit højning av procenttalet för nya fynd å kronojord. Denna avmattning beträffande den enskilda jorden framginge tydligt vid en jämförelse mellan antalet av de nyinmutningar, som inom Västerbottens län gjorts av staten, å ena, samt Skellefteå, Västerbottens och Bolidens gruvaktiebolag, å andra sidan, i det att bolagens nya fynd å enskild jord nedgått i antal från 171 under B-perioden till 49 under C-perioden, medan kronans nya fynd å enskild jord under båda perioderna hållit sig i nästan samma antal, respektive 89 och 86, givetvis på grund av Kuorbevarifynden.

Under åberopande av vad sålunda framhållits har bergmästaren Asplund såsom sin uppfattning uttalat, att därest rätten till inmutning å ifrågavarande kronojord ej kunde frigivas, den Kungl. Maj:t tillkommande dispensrätten i allt fall borde regleras genom särskilda lagbestämmelser. Vad Asplund till närmare utveckling av sin mening anfört är av huvudsakligen följande innehåll:

Det skulle vara mindre lyckligt, om vissa stora delar av de malmförande trakterna bleve ofullständigt undersökta endast därför att de tillhörde kronan, medan utbyggnad av viktiga kommunikationsleder påginge i stor omfattning på malmgeologiskt ej undersökta områden, där hänsyn ej kunde tagas till önskemålet, att särskilt järnvägarna lades lämpligt i förhållande till malmfyndigheter av större betydelse. Med hänsyn härtill och till de goda resultat, som på vissa håll framkommit genom malmletning å enskild jord, där inga restriktioner funnits, vidhölle Asplund vad han i yttrande den 30 november 1928 i anledning av fråga om prolongering av ifrågavarande lag anfört¹, eller att om ej inmutningsrätten kunde helt frigivas på kronojord eller kravet på dispens eftergivnas med vissa förbehåll beträffande skyldighet för inmutare att underkasta sig ny gruvlagstiftning m. m. — exempelvis i enlighet med av Asplund vid hans nyssnämnda yttrande fogat förslag, alternativ II —, så borde åtminstone, för åstadkommande av större visshet för en malmletare beträffande vilka rättigheter som kunde tillerkännas honom till ett eventuellt fynd å kronojord, vissa allmänna bestämmelser härom införas i den provisoriska lagen. I sådant hänseende förordades av anförda skäl ett förslag till lag om inskränkning i inmutningsrätten i ungefärlig överensstämmelse med Asplunds förslag, alternativ I, i hans berörda yttrande. Giltighetstiden torde lämpligen kunna sättas till tre år.

Förhoppningar syntes icke förefinnas, att ett slutligt förslag till definitiv gruvlag skulle kunna föreligga på ännu ett tiotal år. Att för så lång tid framåt bygga villkoren för inmutningsrätt å kronojord inom de tre nordligaste länen icke på av riksdagen godkända, låt vara provisoriska lagbestämmelser

¹ Se Kungl. Maj:ts prop. 1929: 114.

utan på en praxis, som finge utveckla sig från fall till fall under årens lopp, syntes knappast vara lämpligt. Särskilt med hänsyn till den långa tid, som måste åtgå för utarbetande och framläggande av en definitiv gruvlag, måste det vara synnerligen behövt, att en viss stabilitet och likhet inför lagen, om än genom provisoriska lagbestämmelser, skapades i fråga om rätten till inmutning även å kronojord i de tre nordligaste länen, liksom fallet vore inom övriga län och på all enskild jord.

Länsstyrelserna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har yttrat: Sedan den 1 maj 1926, då ifrågasvarande lag trätt i kraft, hade någon mutsedel å fyndighet å kronojord icke blivit till länsstyrelsen ingiven. Frågan om inmutningsförbudets kvarstående i Jämtlands län torde därför icke för närvarande hava någon egentlig betydelse. Länsstyrelsen hade emellertid intet att erinra mot att bestämmelserna i 1926 års lag gäves fortsatt tillämpning under förslagsvis ytterligare tre år i avvidan på ny gruvlagstiftning.

Länsstyrelsen i Västerbottens län, som förmått sig hava tagit del av bergmästaren Asplunds yttrande, har anfört: Övervägande skäl syntes länsstyrelsen tala för att vad detta län beträffade tills vidare upprätthålla inmutningsförbudet. Då av vad bergmästaren anfört syntes framgå såsom sannolikt, att ännu ett avsevärt antal år komme att förflyta, innan ett slutligt förslag till definitiv gruvlag skulle kunna föreligga, funne länsstyrelsen i likhet med bergmästaren, dels att lagen nu lämpligen borde givas fortsatt tillämpning under ytterligare en treårsperiod, dels ock att i en författning måtte inrymmas särbestämmelser rörande inmutning å nu ifrågasvarande kronojord av innehåll, som av bergmästaren föreslagits.

Länsstyrelsen i Norrbottens län har förklarat sig i allt väsentligt ansluta sig till bergmästaren Asplunds yttrande.

Chefen för Sveriges geologiska undersökning.

Chefen för Sveriges geologiska undersökning har yttrat: De skäl, som föranlett tillkomsten av den ifrågasvarande lagen, syntes allt fortfarande tala emot ett frigivande av inmutningsrätten å kronans mark inom de av densamma berörda nordliga länen. Det syntes icke heller tillräckligt motiverat att under avvaktan på den nya gruvlag, som i alla händelser torde komma till stånd inom närmare framtid, företaga någon ändring av den provisoriska lagen, vilken från synpunkten av de intressen, Sveriges geologiska undersökning hade att företräda, i det hela syntes hava fungerat tillfredsställande. Därför föresloges, att lagen ytterligare förlängdes, antingen till dess ny gruvlag komme till stånd eller på ytterligare två år.

Kommerskollegium.

Kommerskollegium har — med överlämnande av bergmästaren Asplunds yttrande och under förmälan, att kollegium tagit del av chefs för Sveriges geologiska undersökning samt länsstyrelsernas i Västerbottens och Norrbottens län yttranden — anfört följande:

Då frågan om förlängning av lagens giltighetstid senast varit före, hade bergmästaren alternativt förordat förlängning av inmutningsförbudet med den därtill knutna dispensrätten för Kungl. Maj:t eller frigivande av inmutningsrätten men tillika föreslagit, att för båda fallen skolat gälla lagstadgade villkor för åtnjutande av sådan inmutningsrätt. I skrivelse av den 7 december

1928 hade collegium uttalat sig för det förstnämnda alternativet, dock med vissa erinringar i avseende å villkoren.

Under den tid, som förflutit, sedan collegium senast yttrat sig i detta ämne, hade samtliga av Kungl. Maj:ts meddelade inmutningsdispenser förbundits med villkor, som stode i överensstämmelse med de av collegium den 7 december 1928 omnämnda och som huvudsaklig förebild för de då ifrågasatta författningsbestämmelserna förordade villkoren för tillstånd till inmutning.

Någon olägenhet av att i en ny författning fastläsa dispensvillkoren skulle att döma härav alltså ej uppkomma. Att en sådan författning icke kommit till stånd syntes huvudsakligen hava berott på en åsikt om dess obehövlighet. Sedan praxis numera stabiliserat sig, ville collegium ingalunda bestrida, att ur juridisk synpunkt frågan, huruvida lagen borde förlängas oförändrad eller ny författning, upptagande dispensvillkoren, borde utfärdas, blivit av endast ringa vikt. Det hela hade numera blivit huvudsakligen en skriv- och kostnadsfråga, som torde kunna genom samarbete mellan de därav berörda myndigheterna få någon lämplig lösning.

Huruvida utsikt förefunnes för att ny gruvlagstiftning skulle komma till stånd inom en icke alltför avlägsen framtid undandrog sig ju collegii bedömande, men då collegium åtminstone för närvarande icke såge någon anledning till frigivande av inmutningsrätten på den i lagen avsedda kronojorden, syntes det collegium även saknas anledning att fortfarande giva lagen tillämplighet endast för viss kortare tid. Detta vore så mycket mera fallet som en endast temporär giltighet för lagen icke torde komma att anses som något hinder för ett upphävande av densamma, innan giltighetstiden utlupit, om sådana förhållanden inträffade, att inmutningsrätten åter borde lösgivas. Collegium finge därför hemställa, att inmutningsförbudets förlängning, vare sig denna skedde i den ena eller andra formen, icke förbundess med tidsbegränsning för författningens giltighet.

Att 1926 års lag, liksom den förut gällande speciallagstiftningen för de tre nordligaste länen, erhållit allenast provisorisk giltighet, har haft sin orsak i de sedan ett flertal år pågående förarbetena till en fullständig omarbetning av gruvlagstiftningen. Beträffande denna frågas nuvarande läge får jag erinra om följande. Sedan det av särskilda sakkunniga år 1923 avlämnade betänkandet jämte de av vissa myndigheter och sammanslutningar däröver avgivna yttrandena överlämnats till socialiseringsnämnden, har nämnden i augusti 1927 inkommit med utlåtande. Över detta utlåtande har kommerskollegium efter samtliga bergmästares hörande den 31 januari 1928 avgivit yttrande, varjämte ingenjörsvetenskapsakademien, järnkontoret, svenska teknologföreningen och Sveriges industriförbund, vilka därtill beretts tillfälle, yttrat sig över utlåtandet. Nämnda lagstiftningsärende är nu beroende på Kungl. Maj:ts prövning. I anseende till dess vidlyftiga beskaffenhet och de skiftande uppfattningar i fråga om den blivande lagstiftnings innehåll, som kommit till uttryck i avgivna yttranden, samt med hänsyn jämväl till ovissheten om vilken utveckling gruvdriften kan komma att undergå i följd av

*Departements-
chefen.*

rådande förhållanden, lärer det icke för närvarande vara möjligt att närmare angiva den tidpunkt, då frågan kan föreläggas riksdagen.

Kommerskollegium har i sitt nu avgivna utlåtande förklarat sig åtminstone för närvarande icke se någon anledning till frigivande av inmutningsrätten på ifrågavarande kronojord samt hemställt, att inmutningsförbudets förlängning icke måtte förbindas med tidsbegränsning. Chefen för Sveriges geologiska undersökning har uttalat sig för fortsatt giltighet av lagen och därvid alternativt föreslagit, att densamma göres gällande till dess ny gruvlag kommit till stånd. Länsstyrelserna i Jämtlands och Västerbottens län hava funnit lagen kunna, i avbidan på ny gruvlagstiftning, givas förlängd tillämpning under ytterligare tre år. Däremot synes bergmästaren Asplund, i vilkens yttrande länsstyrelsen i Norrbottens län utan särskild motivering instämt, närmast vara benägen förorda ett upphävande av inmutningsförbudet.

Att, såsom bergmästaren Asplund framhållit, tillkomsten av 1926 års lag skulle hava inverkat hämmande på malmletningen å kronojord inom Västerbottens län, synes mig icke ådagalagt. Det torde givas andra förklaringsgrunder till den relativa nedgången i antalet av staten tagna inmutningar å sådan mark. Enligt vad jag erfarit, har från statens sida malmletningen alltjämt bedrivits med samma intresse på kronojord som på enskild mark, ehuru väl av de mera lovande fyndigheterna under tiden efter lagens tillkomst ett jämförelsevis större antal legat å enskild mark än förut varit fallet. Ej heller från enskildas sida lärer inom Västerbottens län malmletningen hava bedrivits mindre intensivt på kronojord efter lagens ikraftträdande än tidigare, även om verksamheten där icke resulterat i förhållandevis lika talrika inmutningar som på enskild mark. Tillstånd till inmutning torde ej i något fall förvägrats en upptäckare, som ägt förutsättningar att göra ett nyttigt bruk av sina fynd.

Lika litet lärer grundad anledning föreligga till farhågor för att en fortsatt tillämpning av lagen skulle hava nämnda ogynnsamma inverkan. Snarare synas mig lagens bestämmelser ägnade att i så måtto främja ett sunt bedrivande av malmletningsverksamheten, att ett visst önskvärt skydd därigenom beredes mot hinder eller störning genom inmutningar, som företagas i rent spekulations- eller instängningssyfte.

Under angivna förhållanden synes det mig ställt utom tvivel, att förevarande lagstiftning bör erhålla fortsatt giltighet. Goda skäl torde ock tala för att densamma nu gives definitiv karaktär. Av allt att döma kommer frågan om revision av gruvlagstiftningen icke att på ännu åtskilliga år vinna sin slutliga lösning. Såväl för statens administrativa organ som för den allmänhet, vars intressen beröras av ifrågavarande lagstiftning, är det av värde, att denna erhåller största möjliga stadga.

Vidkommande det av bergmästaren Asplund framställda förslaget, att i lagen måtte införas bestämmelser i ändamål att reglera den Kungl. Maj:t tillkommande dispensrätten, vill jag erinra, att jämväl detta spörsmål förelegat till bedömande vid de tidigare tillfällen, då frågan om prolongering av 1926 års lag varit föremål för riksdagens behandling, samt att Kungl. Maj:t och riks-

dagen därvid funnit anledning ej förekomma att i gruvlagstiftningsfrågans dåvarande läge genomföra en mera utförlig lagstiftning. Rörande de skäl, som ligga till grund för denna uppfattning, tillåter jag mig hänvisa till propositionen vid 1928 års riksdag samt första lagutskottets utlåtande i ärendet. Anledning torde icke föreligga att nu frångå den av statsmakterna sålunda intagna ståndpunkten. Den omständigheten, att jag nu förordar en förlängning av lagens giltighet utan tidsbegränsning, synes mig icke föranleda ändring härutinnan, helst en fast praxis numera utvecklat sig i fråga om de villkor, som föreskrivas vid beviljande av tillstånd till inmutning.

Jag finner mig alltså böra tillstyrka, att förordnande meddelas om fortsatt giltighet av 1926 års lag jämväl för tiden efter utgången av år 1932.

I enlighet med av mig nu angivna grunder har jag låtit inom justitiedepartementet upprätta förslag till *lag angående fortsatt tillämpning av lagen den 28 april 1926 (nr 88) om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län.*»

Föredraganden uppläser härefter berörda förslag av den lydelse, bilaga¹ till detta protokoll utvisar, samt hemställer, att lagrådets yttrande över förslaget måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

H. Stefenson.

---

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 21 december 1931.

Närvarande:

justitieråden   CHRISTIANSSON,
                             EDELSTAM,
                             STENBECK,
regeringsrådet   AFZELIUS.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 18 december 1931, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets yttrande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående fortsatt tillämpning av lagen den 28 april 1926 (nr 88) om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av tillförordnade ledamoten för lagärenden i justitiedepartementet, hovrättsassessorn Carl Romberg.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 23 december 1931.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern EKMÄN, ministern för utrikes ärendena friherre RAMEL, statsråden GÄRDE, HAMRIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, LARSSON, HOLMBÄCK, JEPFSSON, RUNDQVIST.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Gärde, anmäler lagrådets den 21 december 1931 avgivna yttrande över det den 18 december 1931 till lagrådet remitterade förslaget till *lag angående fortsatt tillämpning av lagen den 28 april 1926 (nr 88) om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län*; därvid föredraganden hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas 1932 års riksdag till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att till nästkommande års riksdag skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Ragnar Kihlgren.